7. gr.

Um greiðslur þinggjalda á árinu 1999 fer að öðru leyti samkvæmt ákvæðum XIII. kafla laga nr. 75/1981, um tekjuskatt og eignarskatt, með síðari breytingum.

8. gr.

Reglugerð þessi, sem sett er samkvæmt heimild í 110., 113. og 119. gr. laga nr. 75/1981, um tekjuskatt og eignarskatt, með síðari breytingum, öðlast þegar gildi.

Fjármálaráðuneytinu, 11. janúar 1999.

F. h. r.
Árni Kolbeinsson.

Ragnheiður Snorradóttir.

1. febrúar 1999 Nr. 85

REGLUR

um hámark útjöfnunarskuldar vátryggingafélaga annarra en líftryggingafélaga og um útreikning þess.

1. gr.

Vátryggingafélög sem hafa starfsleyfi í frumtryggingum eða endurtryggingum skv. 22. gr. laga nr. 60/1994 um vátryggingastarfsemi og gera ársreikning skv. reglugerð nr. 613/1996 um ársreikninga og samstæðureikninga vátryggingafélaga annarra en líftryggingafélaga geta lagt í útjöfnunarskuld skv. ákvæðum þeirrar reglugerðar og þessara reglna.

Útjöfnunarskuld er sá hluti vátryggingaskuldar sem svarar til skuldbindinga vátryggingafélags vegna sveiflna í tjónareynslu frá ári til árs og óvissu í mati tjónaskuldar.

Útjöfnunarskuld félags í heild er samanlögð útjöfnunarskuld einstakra greinaflokka samkvæmt 1. og 2. mgr. 77. gr. reglugerðar nr. 613/1996. Í einstökum greinaflokkum vátrygginga má útjöfnunarskuldin mest nema hámarki sem reiknað er skv. 2. gr.

2. gr.

Hámark útjöfnunarskuldar H, í lok reikningsárs í tilteknum greinaflokki vátrygginga er reiknað samkvæmt eftirfarandi reglu:

$$H = a \times B + b \times T$$

þar sem B eru bókfærð iðgjöld félagsins á reikningsárinu í viðkomandi greinaflokki samkvæmt rekstrarreikningi án frádráttar á hluta endurtryggjenda, og T er tjónaskuld greinaflokksins í lok reikningsárs samkvæmt efnahagsreikningi án frádráttar á hlut endurtryggjenda, og a og b eru stuðlar sem bókfærð iðgjöld og tjónaskuld eru margfölduð með, sbr. 2. mgr.

Eftirfarandi stuðla skal nota til að reikna hámark útjöfnunarskuldar samkvæmt 1. mgr.:

Greinaflokkar:		*Stuðlar:*	
		a	b
1.	Eignatryggingar	0,16	0,21
1.a	Viðlagatrygging, sbr. 4. gr. laga nr. 55/1992	20,00	0,00
2.	Sjó- og flugtryggingar	0,25	0,26
3.	Farmtryggingar	0,36	0,45
4.	Lögboðnar ökutækjatryggingar	0,12	0,13
5.	Aðrar ökutækjatryggingar	0,08	0,13
6.	Ábyrgðartryggingar	0,23	0,31
7.	Greiðslu- og efndavátryggingar	0,69	0,95
8.	Slysa- og sjúkratryggingar	0,29	0,17
9.	Réttaraðstoðartryggingar	0,16	0,21
10.	Ferðamannaaðstoðartryggingar	0,16	0,21
11.	Erlendar endurtryggingar	0,69	0,95

Í innlendum endurtryggingum skal gengið út frá stuðlum viðkomandi greinaflokka samkvæmt 1. - 10. tölul. Endurtryggingar líftrygginga skal telja með endurtryggingum slysa- og sjúkratrygginga.

Þrátt fyrir ákvæði 1. mgr. má útjöfnunarskuld skaðatryggingafélags vera í heild allt að því sem hærra er, 25 millj. kr. eða þrefaldri eigin áhættu félags í einu tjónstilviki enda sé eigin áhætta ekki hærri en 8% af gjaldþoli félagsins. Félagið getur valið til hvaða greinaflokks viðbót samkvæmt þessari mgr. skuli talin.

Fjármálaeftirlitið getur veitt undanþágu frá hámarki sé tjónareynsla vátryggingafélags í greinaflokki eða greinaflokkum mjög óregluleg eða starfsemin takmörkuð þannig að hámarkið teljist ekki veita nægilegt svigrúm til útjöfnunar. Félag skal í slíku tilviki leggja fram umsókn um undanþáguna ásamt rökstuddri greinargerð.

3. gr.

Vátryggingafélag sem hyggst leggja í útjöfnunarskuld skal setja sér reglur um hvernig útjöfnunarskuldin skuli reiknuð með hliðsjón af 2. mgr. 54. greinar reglugerðar nr. 613/1996. Reglur félagsins skulu sendar Fjármálaeftirlitinu.

4. gr.

Reglur þessar eru settar í samræmi við 3. mgr. 54. gr. reglugerðar nr. 613/1996 og gilda í fyrsta sinn fyrir reikningsárið 1998. Reglur nr. 154 frá 21. febrúar 1997 með sama heiti falla hér með úr gildi.

1. febrúar 1999.

Fjármálaeftirlitið,

Helgi Þórsson. **Páll Gunnar Pálsson.**